

ELKE GEURTS IN TROUW 4 MAART 2018

TROUWEN DOE JE SAMEN, SCHEIDEN NIET

COLUMN

Op maandagochtend negen uur zijn we ooit getrouwd, dus op maandagochtend negen uur ging ik scheiden. Dit was niet gratis.

Onze coach had de echtscheidingsconvenanten en de ouderschapsplannen voor zich liggen. In viervoud. De handtekeningen die ik op elke pagina zette, werden steeds groter. Soms onderstreepte ik er een of ik zette er een uitroepteken achter. Ik zat daar in m'n eentje.

Ik vind: trouwen doe je samen. Scheiden niet. We doen niets meer samen. Daar is dit hele circus voor bedoeld, tenslotte.

Na het tekenen dronken de coach en ik koffie, bespraken hoe het hele proces gegaan was, en hoe het nu toch verder moest.

“Juist van jullie had ik gedacht dat jullie het konden redden”, zei ze.

Kinderbehartiger

Onze coach is ook kinderbehartiger. Ze blijft nog in beeld om ons als ouders te begeleiden en er voor de kinderen te zijn. Dat blijkt nu hard nodig. Het is tussen ex en mij zover gekomen dat we onze meisjes voorlopig alleen parallel ouderschap kunnen bieden, in plaats van gedeeld ouderschap. Parallel ouderschap houdt in dat ouders elkaar zien noch spreken, maar ééns per maand, op een afgesproken tijdstip, een mail sturen over het wel en wee van de kinderen. Het is ons uiteindelijk niet gelukt nog iets goeds te bewaren. Geen fraaie uitkomst van dit alles. Maar het is wel de waarheid.

“Papa en ik zien elkaar dus helemaal niet meer”, zei ik tegen de twaalfjarige. “Het verandert een keer”, zei ik. “Dat beloof ik je.”

Na een tijdje vroeg ze: “Waarom eigenlijk niet?”

Mogelijke vraag

Gelukkig had ik over deze mogelijke vraag gesproken met de kinderbehartiger. Kinderen voelen het als je uit je nek kletst. Wat moet je als kind als je degene van wie je het meest houdt zelfs niet meer kunt vertrouwen? Ook voor hen is eerlijkheid het allerbelangrijkst.

“Het heeft met die mevrouw van papa te maken”, zei ik. Ik vertelde hoe het ongeveer zat. Ook dat het iets tussen haar vader en mij was. Dat we het zouden proberen op te lossen. En dat zij er verder helemaal niets mee hoefde.

Heilzame werking

Ik begrijp het nu”, zei de twaalfjarige

Ik merk dat ik de meisjes de laatste tijd ineens verhalen vertel over hoe hun vader en ik elkaar ontmoetten. Over hun geboortes. Hoe gelukkig we ooit waren.

Het doet ze zichtbaar goed. En het mooie is dat deze verhalen voor mij ook een heilzame werking lijken te hebben.